

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 18Saz/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724100342
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Michaláč
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:0724100342.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudcom JUDr. Marekom Michaláčom, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Pakistanskej islamskej republiky, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, Medveďov 244, 930 07 Medveďov, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Kancelária Komárno, so sídlom: Dunajské nábrežie 14, Komárno, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Mobilná jednotka PZ Bratislava, so sídlom: Regrútska 4, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-40-050/2023-AV zo dňa 30.01.2024 a prepustenie zo zaistenia, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietla.
- II. Žalovanému sa právo na náhradu trov konania nepripisuje.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania.

1. Napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-40-050/2023-AV zo dňa 30.01.2024 žalovaný zaistil žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len ako „zákon o pobyte cudzincov“) a podľa § 88a ods. 2 zákona stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 30.04.2024.

2. Žalobca bol prvotne zaistený dňa 13.04.2023 rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-1125-013/2023-AV v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov na účel administratívneho vyhostenia. Dňa 13.05.2023 správny orgán rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-1125-027/2023-AV rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu nakoľko v pôvodnej dobe zaistenia nebol realizovaný výkon jeho vyhostenia. Proti rozhodnutiu o predĺžení zaistenia podal žalobcu správnu žalobu, ktorú správny súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 14Saz/1/2023 zamietol. Správny orgán rozhodol dňa 13.07.2023 rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-1125-034/2023-AV opätovne o predĺžení lehoty zaistenia najviac do dňa 13.10.2023, voči tomuto rozhodnutiu podal opäť žalobcu správnu žalobu, ktorú Správny súd v Bratislave svojím rozhodnutím sp. zn. 14Saz/6/2023 zamietol. Dňa 13.10.2023 rozhodol správny orgán rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-1125-044/2023-AV o ďalšom predĺžení zaistenia najviac do 13.01.2024.

3. Žalovaný vyššie uvedené rozhodnutia o zaistení založil na zisteniach, podľa ktorých dňa 13.04.2023 boli hliadkou Obvodného oddelenia PZ Brodské za tabuľou obce C. spozorované asi 3 osoby mužského pohlavia. Po výzve na predloženie dokladov, lámanou angličtinou odpovedali, že nemajú pri sebe

žiadne doklady a pochádzajú z Pakistanu. Žalobca bol následne toho istého dňa predvedený Mobilnej jednotke PZ Bratislava podľa § 79 ods.1 zákona o pobyte cudzincov z dôvodu začatia konania o administratívnom vyhostení. Vykonanými lustráciami v informačných systémoch Policajného zboru Slovenskej republiky bolo zistené, že žalobca nedisponuje oprávnením k zdržiavaniu sa na území Slovenskej republiky, resp. schengenského priestoru, v nadväznosti na čo žalovaný dňa 13.04.2023 vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu č. PPZ-HCP-BA5-1125-010/2023-AV z územia Slovenskej republiky na územie Pakistanskej islamskej republiky, za súčasného uloženia zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na obdobie 3 rokov. Keďže sa žalobca vzdal práva na odvolanie, rozhodnutie o administratívnom vyhostení nadobudlo právoplatnosť dňa 13.04.2023. V bezprostrednej nadväznosti bol žalobca zaistený rozhodnutím o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, pričom jeho zaistenie bolo následne viac krát predĺžené rozhodnutiami uvedenými v predošlom odseku.

4. Žalobca dňa 25. januára 2024, t. j. počas trvania jeho zaistenia na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Žalovaný následne vydal napadnuté rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA5-40-050/2023-AV z 30. januára 2024, ktorým zaistil žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov ako žiadateľa o udelenie azylu na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 30. apríla 2024. Žalovaný dospel k záveru, že žalobca podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať výkon jeho administratívneho vyhostenia a to aj s ohľadom na okamih podania žiadosti, keďže existoval reálny predpoklad realizácie administratívneho vyhostenia. Žalovaný mal preukázané, že žalobca požiadal o azyl až v momente, kedy bol stanovený dátum návratu do Pakistanskej islamskej republiky návratovým špecialistom agentúry Frontex. Žalobcovi bola daná možnosť požiadať o azyl celkovo v siedmich zápisniciach o podaní vyjadrenia, pričom túto možnosť nevyužil. Taktiež žalovaný vychádzal z vyjadrení žalobcu, že z Pakistanu odišiel kvôli zlej ekonomickej situácii a už v zápisnici o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-1125-012/2023-AV na otázku či chce požiadať o azyl na území SR odpovedal „nie“, v ďalších šiestich zápisniciach na rovnakú otázku žalovaného žalobcu uviedol totožnú odpoveď.

5. Teda správny orgán mal za to, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca podal žiadosť o azyl výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

II. Žaloba

6. Správnu žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 20.02.2024 sa žalobca domáha bezodkladného prepustenia zo zaistenia uloženého žalobcovi rozhodnutím žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-40-050/2023-AV zo dňa 30.01.2024 (ďalej aj ako „Rozhodnutie o zaistení“) a ďalej zrušenia tohto rozhodnutia.

7. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nedostatočné odôvodnenie.

8. Ďalej žalobca uvádza, že účelom zaistenia žiadateľa o azyl podľa tohto zákonného ustanovenia je jeho ponechanie v zaistení, aby nedošlo k zmareniu jeho následného odsunu z územia dotknutého štátu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Je preto nevyhnutné, aby rozhodnutie žalovaného obsahovalo v súlade s § 88a ods. 1 písm. c) a § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov presvedčivé zdôvodnenie, že v danej veci nebolo možné uplatniť iné menej závažné prostriedky než zaistenie; že žiadosť o azyl bola výlučne účelová; a že naďalej existuje reálna možnosť následného vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky, pričom zrealizovanie účelu zaistenia možno uskutočniť v zákonnom stanovených lehotách. Napadnuté rozhodnutie žalovaného, na základe ktorého je žalobca držaný v zaistení, tieto atribúty riadneho odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu o zaistení žiadateľa o azyl nespĺňa a jeho držanie v zaistení na jeho podklade je preto nezákonné.

9. Podľa žalobcu žalovaný prijal nesprávny záver o účelovosti žiadosti o azyl bez potrebných skutkových zistení a náležitého dokazovania dôvodov jeho žiadosti o azyl, ktoré sú ale nevyhnutným predpokladom

na to, aby mohol žalovaný ponechať v zaistení cudzinca po tom, čo požiadal o udelenie azylu v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Nesprávny a predčasný záver o účelovosti žiadosti o azyl a o riziku úteku vyvodil žalovaný iba z toho, že žalobca nepožiadala o azyl hneď pri jeho zadržaní. Žalobca žiadosť o azyl podal akonáhle to bolo možné. Žalobca žiadosťou o azyl realizuje svoje právo na azyl. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný vôbec nezisťoval konkrétne dôvody žalobcovej žiadosti o azyl a ani ich následne nekonfrontoval s všeobecne dostupnými informáciami o krajine pôvodu žalobcu.

10. Žalobca ako žiadateľ o azyl má právo byť umiestnený v zariadeniach spadajúcich pod ministerstvo vnútra. Žalobca o azyl požiadal z dôvodu, že v krajine pôvodu mu hrozí smrť, nakoľko hnutie Taliban už vyvraždilo jeho rodinných príslušníkov a o svoj život sa v prípade návrtu obáva aj on. Fakticky je zaistený už od 13.04.2023. Nie je vinou sa nepodarilo v stanovených lehotách realizovať vyhostenie.

11. Vo veci žalobcu neboli zistené, či preukázané také skutočnosti, ktoré by bránili uloženiu miernejšieho alternatívneho opatrenia nahrádzajúceho zaistenie napr. formou hlásenia pobytu, keďže žalobca je oprávnený sa zdržiavať v azylovom zariadení, kde by mu boli zabezpečené základné potreby. Taktiež neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho ponechanie v zaistení po podaní žiadosti o azyl, či preukazovali výlučnú účelovosť jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu.

12. Žalobca má zároveň za to, že žalovaný v rozhodnutí o zaistení žalobca neodôvodnil náležite a na individuálnom princípe prejednávania vecí dĺžku stanovenej doby zaistenia a rozhodnutie je preto nepreskúmateľné. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR je takéto pochybenie podstatnou vadou, ktorá ovplyvňuje zákonnosť celého rozhodnutia, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia.

13. Keďže žalovaný nedostatočne odôvodnil zásah do základného práva na osobnú slobodu žalobcu, tým nespĺnil základné podmienky pre ich zaistenie, pretože nepreskúmateľné rozhodnutie je nezákonné, domáha sa žalobca zrušenia napadnutého rozhodnutia a prepustenia zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie žalovaného

14. K správne žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý uvádza, že žalobcovi bola daná možnosť v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, č. PPZ-HCP-BA5-1125-012/2023-AV pred vydaním rozhodnutia o zaistení, ako aj v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní č. PPZ-IICP-BA5-1125-026/2023-AV pred vydaním rozhodnutia o predĺžení zaistenia, ako aj v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní č. PPZ-HCP-BA5-1125-033/2023-AV o predĺžení zaistenia, ako aj v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní č. PPZ-HCP-BA5-1125-043/2023-AV, ako aj v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní č. PPZ-HCP-BA5-40-049/2024-AV, ako aj v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní č. PPZ-HCP-BA5-40-053/2024-AV, aby sa vyjadril k prekážkam vyhostenia do Pakistanskej islamskej republiky. V uvedených zápisniciach žalobca uviedol, že z domovskej krajiny odišiel z ekonomických dôvodov a nechce sa tam vrátiť. Ďalej uviedol, že mu tam nehrozí trest smrti, resp. neľudské zaobchádzanie. Bola mu daná možnosť, či chce požiadať o azyl na území Slovenskej republiky, čo v zápisnici odmietol. Žalobca požiadal o azyl až dňa 25.01.2024 v ÚPZC Medveďov.

15. Ďalej žalovaný poukazuje na to, že skúmal možnosť uloženia miernejších opatrení a v tomto prípade je zrejmé, že žalobca nemá zabezpečené žiadne ubytovanie na území Slovenskej republiky a ani nemá dostatočné finančné prostriedky, ani si ich nevie zabezpečiť. Z uvedeného je nespochybniteľne preukázané, že účastník konania by tieto stanovené podmienky nevedel splniť a preto účastník konania nemohol takúto povinnosť uložiť ako alternatívu voči jeho zaisteniu na výkon administratívneho vyhostenia. Žalobca v zápisnici č. PPZ-HCP-BA5-1125-012/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-026/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-033/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-043/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-40-049/2024-AV uviedol, že na území Slovenskej republiky nevlasťní žiadnu nehnuteľnosť, taktiež neuviedol žiadnu osobu, ktorá by mu poskytla ubytovanie. Na základe uvedeného žalovaný

nemohol rozhodnúť podľa § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, teda nemohol žalobcovi uložiť hlásenie pobytu. Žalobca taktiež nedisponoval potrebnými finančnými prostriedkami, ktoré by pokryli jeho zotrvanie na území Slovenskej republiky, až do realizácie administratívneho vyhostenia.

16. Žalovaný uvádza, že na základe Vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 499/2011 o určení sumy finančných prostriedkov potrebných na pokrytie nákladov spojených s pobytom štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky ods. 1 „Suma finančných prostriedkov potrebná na pokrytie nákladov spojených s pobytom štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky sa určuje vo výške XX eur na osobu a deň pobytu.“ Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov sa rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť ihneď, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky. K uvedenej problematike uloženia iných, teda miernejších donucovacích opatrení, nepristúpil žalovaný aj preto, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení vedenom pod č. PPZ-HCP-BA5-1125-013/2023-AV, ako aj rozhodnutia o predložení zaistenia č. PPZ-HCP-BA5-1125-027/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-034/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-044/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-050/2023-AV sa domnieval, že žalobca by nezotrval na určenom mieste a zneužil by inštitút alternatívy zaistenia, teda existencia rizika úteku je dôvodná. Dôvodná aj z dôvodu, že v zápisniciach PPZ-HCP-BA5-1125-012/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-026/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-033/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-043/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-40-040/2024-AV uviedol cieľovú krajinu Taliansko.

17. Žalovaný ma za to, že žiadosť o azyl zo strany žalobcu vykazuje vysokú mieru podozrenia z účelového podania tejto žiadosti. Žalobcovi bolo daná možnosť požiadať o azyl na území Slovenskej republiky v zápisniciach o podaní vyjadrenia pod sp. zn. č. PPZ-HCP-BA5-1125-012/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-026/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-033/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-043/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-40-049/2024-AV, ktorú žalobca nevyužil a nepožiadaval o túto ochranu, taktiež túto možnosť nevyužil ani po umiestnení v UPZC Medveďov. Žalobca teda nevyužil ani jednu z dvoch možností na podanie žiadosti o azyl, ktoré mal na útvare Mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava, a taktiež túto možnosť nevyužil ani po umiestnení do UPZC Medveďov. Žalobca zažiadaval o azyl až dňa 25.01.2024, čo je viac ako 9 mesiacov po začatí administratívneho konania.

18. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca nemal záujem žiadať o azyl alebo o jednu z foriem medzinárodnej ochrany, či už na území Slovenskej republiky alebo taktiež v prvej bezpečnej krajine, teda v Bulharsku. Rozhodnutie požiadať o azyl na území Slovenskej republiky učinil až v momente, kedy bol naplánovaný jeho transfer do domovskej krajiny za účelom realizácie jeho vyhostenia na územie Pakistankej islamskej republiky. Takýto krok Žalobcu javí vysokú mieru podozrenia z účelovosti žiadosti o azyl. Na základe vyššie uvedeného ma Žalovaný za to, že existuje významné podozrenie, že žiadosť o azyl zo strany Žalobcu bola podaná účelovo, a v prípade jeho ubytovania v špecializovanom ubytovacom centre a zariadení pre žiadateľov o azyl by mohlo dôjsť k úteku resp. opusteniu územia Slovenskej republiky a tým aj k zmareniu administratívneho vyhostenia. Zo štatistik Mиграčného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že za obdobie od 01.01.2023 do 31.12.2023 bolo štátnymi príslušníkmi Pakistankej islamskej republiky podaných 24 žiadostí o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, z toho ani jednej osobe nebol udelený azyl, dvom osobám bola poskytnutá doplnková ochrana, ôsmim štátnym príslušníkom Pakistankej islamskej republiky bolo doručené negatívne stanovisko a v štrnástich prípadoch bolo konanie zastavené. Z uvedených štatistik je možné sa domnievať, že je málo pravdepodobné, že štátnym príslušníkom Pakistankej islamskej republiky nebude ich žiadostiam vyhovené.

19. V súvislosti s hrozbou Talibanu, žalovaný zdôrazňuje, že žalobca v zápisniciach o podaní vyjadrenia pod sp. zn. č. PPZ-HCP-BA5-1125-012/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-026/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-033/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1125-043/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-40-049/2024-AV. V otázkach súvisiacich s bezpečnostnými rizikami, ktoré by mu mohli hroziť v prípade návratu do domovskej krajiny uviedol, že mu takéto riziká nehrozia a do domovskej krajiny sa nechce vrátiť iba z ekonomických dôvodov, z dôvodu vysokých cien. Žalobca teda neuviedol žiadne dôvody, ktoré by predstavovali prekážku administratívneho vyhostenia.

20. Ohľadom dĺžky stanovenej doby zaistenia, žalovaný uvádza, že žalovaný v prípade určenia dĺžky doby zaistenia podľa § 88a ods. 2 zák. č. 404/2011 o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov nevyužil maximálnu lehotu zaistenia žalobcu, čím dodržal zásadu primeranosti. Žalovaný má za to, že účelnosť a efektívnosť, a teda reálna možnosť naplnenia účelu zaistenia stále trvá.

VI.

Relevantná právna úprava

21. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

22. Podľa § 77 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení alebo konanie o zákaze vstupu podľa tohto zákona, podá žiadosť o udelenie azylu, policajný útvar vydá rozhodnutie o prerušení konania o administratívnom vyhostení až do rozhodnutia o jeho žiadosti o udelenie azylu a ďalej postupuje podľa osobitného predpisu; konanie o zákaze vstupu policajný útvar rozhodnutím zastaví. Ak sa cudzincovi neudelí azyl alebo neposkytne doplnková ochrana, policajný útvar, ktorý konanie o administratívnom vyhostení prerušil, pokračuje v konaní o administratívnom vyhostení; policajný útvar pokračuje v konaní o administratívnom vyhostení aj vtedy, ak cudzinec nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak

b) existuje riziko jeho úteku, alebo

c) štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

d) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

e) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

f) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, 78) ak neoprávnenne prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

24. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

25. Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

26. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

27. Podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

28. Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. a), b), c) alebo písm. e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4.

29. Podľa § 88a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov na konanie o zaistení žiadateľa o udelenie azylu sa primerane vzťahujú ustanovenia § 88 ods. 4, 5, 7, 8 a 12.

30. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

31. Podľa § 89 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, o druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. Povinnosť podľa odseku 1 však nemožno uložiť, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a) alebo písm. b).

32. Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

33. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

34. Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnou žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

35. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

V.

Skutkové a právne závery správneho súdu

36. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] v konaní o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia podľa § 221 ods. 1 SSP, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj administratívne konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného a podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. O žalobe rozhodol súd podľa § 228 SSP na pojednávaní uskutočnenom dňa 29. februára 2024 v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov podľa § 114 SSP, ktorí boli na pojednávanie riadne predvolaní a svoju neúčast' ospravedlnili.

37. Žalobca sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia o jeho zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre jeho nedostatočné odôvodnenie.

38. Predovšetkým správny súd konštatuje, že ak žalobca mienil podať správnu žalobu, ktorej by bolo možné priznať úspech, jeho námietky sa mali primárne zamerať na spochybnenie žalovaným osvedčenej existencie dôvodného podozrenia, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

39. Zatiaľ, čo v prípade zaistenia podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov musel žalovaný náležite skúmať a osvedčiť účel zaistenia, ktorým bol v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia, s čím úzko súvisí aj skúmanie otázky reálnej vyhostiteľnosti do určenej krajiny, momentom podania žiadosti o azyl až do rozhodnutia o nej tento účel, resp. dôvod zaistenia odpadol. Správny súd v tejto súvislosti pre úplnosť uvádza, že zákonnosť zaistenia vykonaného podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov bola viac krát preskúmaná Správnym súdom v Bratislave, keď rozsudkami sp. zn. 14Saz/1/2023 a sp. zn. 14Saz/6/2023, ktorými Správny súd v Bratislave vždy zamietol žalobu žalobcu.

40. Na druhej strane, predpokladom zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je podľa názoru správneho súdu vznik špecifickej situácie, ktorá je zapríčinená podaním žiadosti o udelenie azylu cudzincom, zo správania ktorého možno dôvodne predpokladať, že ju podal iba so zámerom oddialiť alebo úplne zmať jeho administratívne vyhostenie. Tým, že naplnenie účelu zaistenia je determinované postojom a správaním cudzinca – žiadateľa o azyl ku podanej žiadosti, je primárne na cudzincovi, aby až do momentu rozhodnutia o nej minimálne tvrdil, že uňho už od začiatku existovali alebo následne nastali také okolnosti, ktoré mali za následok, že o udelenie azylu žiada v úprimnej snahe zotrvať na území Slovenskej republiky. Účel zaistenia podľa vyššie citovaného ustanovenia je teda daný v období, kedy migračný úrad posudzuje jeho žiadosť o udelenie azylu a zároveň neboli zistené skutočnosti, že by cudzinec prejavil úprimnú snahu zotrvať na území Slovenskej republiky v dôsledku udelenia azylu. Správny súd je toho názoru, že v prípade zaistenia podľa citovaného ustanovenia sa v priebehu zaistenia neskúma aj vyhostiteľnosť cudzinca [ktorá sa mala skúmať v priebehu predošlého zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov], pretože tá sa momentom podanej žiadosti o udelenie azylu stala až druhoradým účelom a do poľa záujmu sa (prípadne) dostane opätovne až po rozhodnutí migračného úradu o nej. Vo vzťahu k vyhosteniu cudzinca sa v čase rozhodovania o zaistení skúma iba splnenie podmienky, či je cudzinec v čase jeho prezaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov zaistený buď podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

41. Správny súd konštatuje, že žalovaný dodržal zákonom predpokladaný postup a relatívne promptne zareagoval na zmenu skutkových okolností v podobe odpadnutia dôvodu zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Rovnaké závery vyplývajú aj z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sak/1/2022 z 25. januára 2022, v zmysle ktorého „...podaním žiadosti o azyl pominul dôvod zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov (do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu sťažovateľa) a nastali nové skutkové okolnosti, s ktorými bol žalovaný povinný sa vysporiadať, a to buď okamžitým prepustením sťažovateľa na slobodu alebo v prípade, ak mal za to, že u sťažovateľa je daný dôvod zaistenia ako žiadateľa o azyl, vydaním nového rozhodnutia o zaistení podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov ...“.

42. Vo vzťahu k trvaniu účelu zaistenia a s poukazom na možnosť Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodnúť o žiadosti žalobcu podľa § 11 ods. 1 alebo § 12 ods. 1 zákona o azyle, žalovaný v odôvodnení uviedol, že Migračný úrad má možnosť rozhodnúť o žiadosti o udelenie azylu podľa § 11 ods. 1 alebo § 12 ods. 1 zákona o azyle do 60 dní od začatia konania o udelenie azylu. Počas lehoty 60 dní od začatia konania o udelení azylu stále trvá účelnosť zaistenia vzhľadom na to, že je tu existencia reálneho predpokladu, že bude možné realizovať výkon jeho vyhostenia z územia SR v rámci maximálnej zákonnej lehoty zaistenia. Žalovaný preto dospel k záveru, že skutočnosť, že účastník konania požiadal o udelenie azylu nie je dôvodom na prepustenie, s poukazom na možnosť rozhodnutia Migračného úradu do 60 dní od začatia konania.

43. K námietke žalobcu, že žalovaný neodôvodnil náležite dĺžku stanovenej doby zaistenia správny súd uvádza, že žalovaný s poukazom na ustanovenie § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že o zaistení žalobcu rozhodol do 30. apríla 2024, počas ktorej doby bude Migračný úrad posudzovať žiadosť žalobcu o udelenie azylu. Podľa názoru správneho súdu, takéto odôvodnenie

dĺžky stanovenej doby zaistenia žalobcu ako žiadateľa o azyl je dostatočné a individualizované na žalobcu, ktorý o azyl požiadal dňa 25. januára 2024. Maximálna lehota na zaistenie žalobcu podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov pritom nebola prekročená.

44. Vo vzťahu k zaisteniu žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu bolo v žalobe namietané, že v prípade žiadateľov o azyl platí základný princíp, a to prezumpcia proti zaisteniu cudzinca – žiadateľa o azyl, pričom vo veci žalobcu nemali byť zistené, či preukázané také skutočnosti, ktoré by bránili uloženiu miernejšieho alternatívneho opatrenia nahrádzajúceho zaistenie napr. formou hlásenia pobytu, keďže žalobca je oprávnený sa zdržiavať v azylovom zariadení, kde by mu boli zabezpečené základné potreby. Taktiež podľa názoru žalobcu nemali byť zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho ponechanie v zaistení po podaní žiadosti o azyl, či preukazovali výlučnú účelovosť jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu. K tomu treba uviesť, že v rozhodnutí o zaistení podľa ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov žalovaný riadne zdôvodnil naplnenie účelu zaistenia, keď dospel k záveru, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca podal žiadosť o azyl výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie, nakoľko požiadal o azyl až po zaistení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, v čase, kedy existoval reálny predpoklad realizácie výkonu administratívneho vyhostenia. Žalovaný poukázal, že žalobca požiadal o azyl až v momente, kedy bol stanovený dátum návratu do Pakistankej islamskej republiky návratovým špecialistom agentúry Frontex. Žalobcovi bola daná možnosť požiadať o azyl celkovo v siedmich zápisniciach o podaní vyjadrenia, pričom túto možnosť ani raz nevyužil. Taktiež žalovaný poukázal na vlastné vyjadrenia žalobcu, ktorý uviedol, že z Pakistanu odišiel kvôli zlej ekonomickej situácii. Zároveň tunajší súd dodáva, že žalobca v jednotlivých zápisniciach o podaní vyjadrenia v administratívnom konaní na otázku žalovaného, či chce požiadať na území SR o azyl, vždy odpovedal, že nechce.

45. Žalovaný tiež v rozhodnutí načrtol zákonnú úpravu § 89 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, na ktorú nadviazal, že u žalobcu je podozrenie, že podal žiadosť o azyl účelovo, preto nerozhodol o prepustení žalobcu. Tým, že žalobca je žiadateľom o azyl, nebolo možné uňho overovať zabezpečenie bývania ani finančné zabezpečenie (§ 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov veta prvá za bodkočiarkou). Napriek tomu žalovaný v priebehu administratívneho konania skúmal jednak otázku schopnosti žalobcu zabezpečiť si ubytovanie na území Slovenskej republiky, ako aj otázku jeho finančného zabezpečenia, pričom žalobca uviedol, že nemá pri sebe dostatočné finančné prostriedky a nevie si zabezpečiť ubytovanie na území Slovenskej republiky, taktiež nemá na Slovensku žiadnu rodinu, ktorá by mu mohla poskytnúť ubytovanie.

46. Hoci nebolo možné priznať žiadnej z námietok prezentovaných žalobcom relevanciu a posúdiť ich ako dôvodné, správny súd si je vedomý, že správnu žalobu vo veciach zaistenia má posudzovať neformálne a nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, čo znamená, že môže prihliadnúť aj na iné skutkové a právne dôvody, ako na tie, ktoré boli uvedené v správnej žalobe. Neformálny prístup sa prejavuje napríklad v tom, že pri preskúmaní vecnej stránky správnej žaloby možno logicky vychádzať z toho, že žalobca s namietaným rozhodnutím alebo trvaním jeho zaistenia nesúhlasí, a to aj vtedy, ak by takýto záver nebol explicitne vyjadrený v žalobe, resp. by táto neobsahovala náležité odôvodnenie. Správny súd síce nie je povinný tieto dôvody vyhľadávať namiesto žalobcu, ale musí prihliadnúť na také, ktoré už vyplývajú z judikatúry. Ani na základe vlastnej činnosti však správny súd žiaden dôvod pre konštatovanie nezákonnosti, resp. neexistencie trvania účelu zaistenia ku dňu rozhodovania nezistil.

47. S ohľadom na uvedené je správny súd toho názoru, že žalovaný naplnenie účelu zaistenia riadne osvedčil logickými úvahami vychádzajúcimi z vlastných vyjadrení žalobcu, stanovený účel kontinuálne existuje a zároveň nebolo zistené, že ten by ku dňu rozhodovania správneho súdu odpadol. Žalobca v správnej žalobe neprispel žiadnymi námietkami, ktoré by založili aspoň pochybnosť súdu, že jeho žiadosť o udelenie azylu nebola podaná účelovo v snahe vyhnúť sa výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Na základe vyššie uvedeného správny súd podľa § 229 SSP správnu žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol.

48. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania napriek tomu, že mal úspech vo veci. Keďže žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote siedmich dní od jeho doručenia oprávnenému subjektu, a to na Správnom súde v Bratislave (§ 443 ods. 2 SSP).

Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia [§ 446 ods. 2 písm. d) SSP].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti vo veciach zaistenia nemusí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 2 písm. b) SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa nemusia byť spísané advokátom.